

L'ULL

NUM 26

OLOT, 14 DE DESEMBRE DE 1912

TARDOR I

No's tornan originals,
ni's publican anuncis de cap mena

SUSCRIPCIÓ:

Provincies, 1'50 ptes; Extranjer 3 frs.
Ultramar 5 frs.

El nou home de palla de «El Deber»

Msn. Llangonissa—Em sembla que ab tantes barbes
no s'hi acosta cap auell

El gos—Ara ho faig ab aquest indio
d'aquí un mes ho faré ab ell.

s mal pa-
ica natural

fes d'estar
d'ánimes
álec entre
beíata es-
desinvolts
rimera ab
no se pas
quest dia-
L—vol que
t tingui.—
contestestá
perque ell

it, tranquil
per vosal-
aula, pera
surti al ma-
de coses,
m de nits
Per tots vo-
des conei-
ant la pla-
a de la fos-
per vosal-
ense l'ala-
alabanses.
dans, soms
auxili en
mal part,
s a fer ca-
a buscar la

quila, puig
del repós
de treball,
ustos fills a
n son, oits
at *socorro*.

na epístola
ndí del di-
L'ULL per
a seva ex-
loria per no-
ies a les ho-
l *Carro del*
dus hi po-

s defensém.

L'EXIT MIL

Les mordasses que les respectuoses autoritats eclesiàstiques pretenen posar en les boques xafarderes y cridares dels periodistes qu'ara s'estilen, no logran lo que's proposan en l'ànim de la generalitat dels ciutadans, sinó tot lo contrari; car, es realment veritat que aquets *ferms puntals dels rotatius*, fent cas omís de lo qu'ells consideran sobtils trabes, sembla que tinguin un empeny especial en fer la guitza a les intencions dels que recorren a medis retardataris pera ofegar els crits y les xafarderies, agotant les edicions dels periòdics *víctimes del poder de la teocràcia*. Ejem..!

Com a irrefutable prova de lo qu'hem tingut l'honor d'escriure, infinitat d'exemples se'ns evocuen en la nostra fidel memoria, empró no'ls gosém citar per aixó qu'hem dit de l'infinitat, puig mai acabariem.

Casi'ns atrevím assegurar que la veritable causa d'aquesta manera de procedir de l'home lector, es deguda a la gran despreocupació que impera en l'actual sigle de les màquines voladores; indicant-nos aquets trastos que s'aixecan tant amunt y tant enlaire, qu'hem de sentir una profunda indiferència pera tot lo que passa y succeeix de campanars y teulades en avall.

Si aixís no sigués, com ho hauríem fet nosaltres pera poguer despatxar els centenars d'exemplars de L'ULL condemnat, que ferem sortir en el memorable vespre del passat dissapte? No hauríem patit una verdadera ridiculesa que'ls venedors del nostre aixelebrat setmanari, se quedessin carregats ab els nombres cim dels brassos? Recarai que no podia esser y va esser; alguna cosa valém.

A dos quarts de vuit del dia set, descendeix d'aquelles altures bernardines, ahont contínuament hi treballan les prempses qu'estampen els seus motllos en el groc paper de L'ULL, el gran Culasso, l'home més cridaire que Deu ha posat sota la capa del cel; y al fer la seva desitjada aparició en la rumorosa arteria major d'aquesta nova Xauxa, tothom, grans y xics, viudes, casades y fadrines, carnícers y carniceres y totes les demás persones que tenen quisques nocions de lo que's el *Narro*, situant materialment a n'aquell bon home, impeditli la continuació de la seva baladrera y triomfal carrera. Les grogues fulles qu'ell sosté ab admirable estoicisme, van desapareixent com per encant dels seus brassos nervuts, alleugerintli el pes qu'entranya aquell altíssim castell d'Ulls cuidadosament sobreposats; y al donarse compte de que les atapahides grupades de gent l'han traslladat de la Font del Conill a l'esbelta y regular plassa dels quatre arcs voltaics que li donen un aspecte d'urb inmensa y ben fantástica, desencaixa les faccions de la seva expressiva fatxa grollera, punxat per la sorpresa que li ocasiona veure'ls seus remes delanteres completament lliures d'aquella germana de les *Columnes d'Hércules*, qu'ell ab paternal amor, sostenia al sortir de la nostra fabrica. Fuig corrents y dirigintse ab les cames al clatell cap a la ullaire redacció, sembla un esbojerrat que ha tingut l'humor d'adornarse ab picarols, que dringan al impuls de les seves corregudes. Son les butxaques que li sacsejen curullades de pessés de deu céntims.

Al arribar l'héroie Culasso a n'aquesta Santa Casa, ens trob a tots nosaltres que'l rebém y l'ab brassém ab tota l'alegria y ab tots els honors a que s'ha fet acreedor pel monumental heroisme, desplegat feia pocs instants.

L'ULL, malgrat la condemna episcopal, s'agotá. D'aquesta feta, tenim ganes de perpetuar en bronzu la seva efígie en la més alta punta de la montanya de Puigsacalm, pera que domini tots els àmbits de la terra catalana y serveixi d'exemple a n'els pobres mortals que'n ella pasturan.

∞ *Gloria a L'ULL!!!*

TREIENT LA BRUTICIA

El delicat estat de salut de D. Joan Carbó y Bonavía, l'obliga a deixar temporalment la direcció d'«El Deber», substituintlo en tant *honros* càrrec la distingida personalitat, entre'ls propietaris agrícoles, de D. Lluís de Bolós y Saderra.

Aixó es lo que'ns diu, en el lloc preferent de

la secció de *Notícias*, el nostre estimat confrare en periodisme y en condemna, després de dedicar a n'aquells dos senyors unes quantes ensabonades y epitets laudatoris.

Si nosaltres y tothom tinguessim una cega fé en tot lo que notifica el deberistic setmanari a n'els seus pacients llegidors, no tindriem res que dir sobre aquet cambi d'*home de palla*; empró sempre

qu
de
pla
no:
sol
ga:
vol
raif
tiu
dic:
ja'r
s'hs
porf
fro
mol
s'eri
llenf
infa
unsr
pre
aqu
pela
mar
nere
inm
els
quel
—p
nime
que
all
qu'er
a ter
merf
freq
aplic
peis
mort
C
per
que,
co
nal p
rosa
que
de te
A
decic
guen
clav
comp
de se
ta
E
tilles
prov
ta de

que tenim la debilitat—y ja se sab que l'*hombre es débil*—de passar la nostre vista per les litúrgiques planes seves, ens fá l'efecte qu'hem de disposar-nos a resoldre un jeroglífic, qu'es per tots de facil solució, coneixent com coneixém el panyo que gasta desde que li va venir el mal pensament de volguer dirigir les moltituts.

L'intrínquilis del jeroglífic es d'una ignocencia raiana a la tonteria. Veusaquí qu'un dia de l'estiu fá la seva entrada en la *vida pública* un periódic que se li acut fer verda xerínola; mes com que ja'n sortia un altre que desde setze anys enrera s'habia imposat voluntariament la pena de volguer portar penjada una insulsa serietat, al trovarse en front d'un novell company que no més venia a moure gresca pera fer riure fins a les sotanes, s'enfada rabiosament, treu a caixa dels tróns y llensa ab aquella seva finura contra's pares del infant periódic, tot alló de que son uns inmorals, uns dejenerats, uns pobres joves que no més se preocupen de frivolitats. Que va haber dit? Com aquells joves frívols no tenen, ni tindrán mal, pels en la llengua, li contesten de la merescuda manera... y *allí fué Troya*, qu'es lo que'ls *dejennerats* volien. Comensém—ja podem dir qu'els *inmorals* soms nosaltres—a, treurens mutuament els drapets al sol y vinga la gran saragata! Com que tot lo que'ns dedicava no'ns feia fret ni calor—perqué mal ens está'l dirho: de vergonya en tenim poca—y lo que nosaltres a n'ell deiem sabiem que habia de portarlo a la de perdre—perqué fins allavors ningú habia gosat escampar els defectes qu'embruteixen el seu honor—varem lograr tirar a terra aquell prestigi de cartró, siguentne la primera víctima aquell home alt y prim, d'aspre cara, frequentador de les sales de justicia, pera que li apliquin els articles que'l Códic Penal té establerts pels que son culpables d'estafa y d'allanament de morada.

Que la redacció d'un periódic que vol passar per serio y católic, sigui dirigida per un *testaferro* que, a més, d'haber comés diferents delictes, ara com si res, está subjecte a la condemna condicional per una petita falta, es una faca tant deshonrosa y tant contraria a les doctrines cristianes, que's molt probable que no hi valgui una centuria de temps passantla per la bogadà.

Aquesta es la pretensió que té «El Deber» al decidirse a cambiar de director: purificarse, valguentse d'una puntada de peu que solapadament clava en la part posterior del seu apreciat amic y company D. Joan Carbó y Bonavia; empró si ha de seguir aquet procediment encara li queda molta feina, pera poguen alcansar una perfecta netedat:

El distingidíssim advocat de les vermelles patilles, patriarca de la pagesia de Montagut, diputat provincial que viu en una casa rovellada y coberta de molsa y de verdet; tant amic de les espel-

mes y dels llúms d'oli com enemic de la potentíssima llúm eléctrica; tal es y será D. Lluís de Bolós y Saderra, el flamantíssim director de «El Deber», vert setmanari d'*acció católica* que badalla de gana en la molt lleal ciutat d'Olot.

DIARI DE «L'ULL»

Dijous, 5.—En Ferrán de la Muta (a), Antonet Bidrieres, passa un del dies més felissos de la seva monótona vida, llegint ab els quatre ulls de la cara lletosa, un article que *La Veu de Catalunya* li copia, d'«El Deber», estimat germá de L'ULL en condemna, perquè'ls de la *Página Artística* els faltava original.—Tenim una singular satisfacció de dedicar una gran barretada a la deliciosa figulina Marina Domingo. Com se pot veurer facilment, aquesta divinal senyoreta es tant salada com l'heroína d'un sainet pastat pel trágic y fusable Camprodón.

Divendres, 6.—Notém ab l'alegria natural que en Tomeu Manxa a adionat trenta kilos més sobre'ls cent vint que ja passejava.—Al passar per davant de ca'n Rubio sentim que de la tertulia s'aixeca la *fin* veu del infantil ciudadá Lletjós, dient que la música d'en Bethoven es una catedral ab campanes y tot. Creiémel, perqu'en *Miracielos* hi entent molt en murgues enfadoses.—De l'inspecció de policia ne surten dos estupendes ramerés. Ja'ns enterarém ahont prestan els seus serveis humanitaris.

Dissapte, 7.—Mossén Pere s'aixeca matinet, reflexant el rostre grassonot molta jindama per lo que li dirém contestant el seu vandálic article *¿Ab qui'ns podem entendre?*—Ab insólita emoció tothom espera la sortida de L'ULL; y quan en Culasso apareix en el carret Major ab aquells crits que l'han fet célebre, se veu eclipsat per una infinitat de sers d'abdós sexes que desvergonyitli prenent els Ulls de les mans. L'èxit ha sigut un dels més inmensos que registrarà l'Historia Universal. Tandebó hi hagués condemnes cada setmana, puig allavors comprariam la Turquia euro-Europea.—En l'«Idéal Park» hi exhibeixen les seves formes llemineres la d'aixó; la d'alló, o sigan la Pilar Caballero y la Estrella Oriental y'ls Orlandos.

Diámenge, 8.—A dos quarts d'una de la tarde, la pédrea escalinatar de la Parroquia, sembla un hermós *parterre* d'un jardí valenciá; tantes y tantes son les fláitroses flors que surten de missa de dotze, totes luxósament acicalades a la *dernière* de l'hivern. Al contemplarles en venen ganas d'obrir el celibat.—En *Cuanilo* Seguí per anar a Girona; monta tambolèant una *motó*, y després de visitar una botiga per altre de les que hi ha en el carrer de Sant Rafael, cau en la Balxada de la Llet descalabrantse la seva hermosa fat-

xada. Al esser a Bas torna a caurer, agafa el tren y retorna cap a casa.—Els futbolistes de l'immortal ciutat, pirapeijan a n'els nostres grollerament, perquè'ls primers sols han pogut guanyar per un *goal* y encara *penalty*.—A les deu de la nit, gran ball en el Cassino ab assistència del estràbic y obés Falet. Lleinadures y Xerés a dojo.

Dilluns, 9.—En el mercat hi ha una gran venda d'ous, naps y figues seques.—Una dislocant senyora casada, tot passant pel carrer de Sant Tomàs, ens dirigeix una miradeta tant significativa que casi'ns desmaiém.—En el Parc, a les vuit del vespre, s'hi passejen dugues senyoretetes ab barret que no sabem d'ahont son.

Dimarts, 10.—Un rexinxolat renec qu'en Bolla escup, ens fa creurer que no més ha encerat mitj parell de botes.—Consti que a hores d'ara l'Herbolari no ha renunciat les dugues plumes d'aigua de Sant Roc.

Dimecres, 11.—En el saló del Cassino hi patinan perfectíssimament les silfides Flora Plana y Montserrat Vayreda, dugues monades com n'hi ha poques.—En *La Actualidad* hi veiem una fotografia de quatre olotins, que varen anar a atiparse en un banquet conservador de Girona. Ai, la mare!

ULLADES DE LA SETMANA

El carrer de Santa Pau fa un goig qu'enamora. Veuriem vostés aquell paviment tan ben engredat, com sols se pot lograr tenint l'esmentat carrer la sort d'albergar en una de les seves modernes cases, la brava y intelectual persona del Xato, digne concejal baladrer de nostre Excelentíssim Municipi.

Que ho sápigam doncs tothom: pera tenir els carrers com reclama la comoditat, es necessari y indispensable viurer en un que hi estigui domiciliat un celós concejal.

Un'altre'n sabem del Xato sapientíssim, no com a concejal, sinó com a eminent juriconsult, la qual ens ratifica el concepte que d'ell tenim format des del primer dia que varem tenir la *dicha*—d'ell sempre'ns venen sorts y *dichas*—de que convisqués ab nosaltres olotins.

Se li presentá l'altre dia en el seu bufet, un carnicer que li anava a consultar sobres un compromís que tenia ab un altre de partirse setmanalment un ben cebat tocino; y com que'l tal no'l volia perquè ja'n havia comprat un pel seu ús, el consultant s'empenyava en que'l seu company se li quedés la mitat convinguda, puig d'altre manera el perjudicava. El Xato li aconsellá que'l deposités en el Jutjat municipal.

Sort que'l secretari, al veurer el carnicer ab mitg tocino, li va recomenar que si'l volia depositar el portés a casa del Xato; o sinó haguera sigut bonic veurer una bestia descarnada enpastifant la taula del Jutjat. Oh, es molt punyeflero, en Teressito!

Dos xicots del *requeté* d'aquí Olot, fa pocs dies que estantse en un café-cantant de Barcelona acompanyats de dugues *llumis*, mogueren un xibarrí tant fenomenal ab certa persona que no sabem que'ls hi reclamava, que cridá l'atenció de dos polissons. Els agafaren, els maniataren y se'ls emportaren a la delegació.

Tenim el sentiment d'haver de confirmar una de les ullades que aparesqué en el penúltim nombre de L'U y que feia referencia a uns companys de redacció que'ns han abandonat pera entrar en una Joventut fabricant de conserves. Hem dit que'n teniem un sentiment, y es ben vritat; car ells habian contribuít moltíssim en els éxits grandiosos del nostre popularíssim setmanari y junts els habiem disfrutat ab aquella alegria tant propia dels joves qu'ara corren.

Despedimlos, diguentelshj: Adeusiau y que Olot vos resti sempre més agraít per haverlo fet passar de la vida trista y raquíca, a la vida robusta y barrilaire que tant necessitava.

Ja que acabém de parlar de conservadors, bo será que recordém a n'aquells senyors que apuntava la nota política de *Las Noticias*, la conya de tercera classe qu'«El Deber» els hi dedica ab motiu d'haver ingressat en el partit que acaudilla D. Antoni Maura Montanes.

Ja veuen, fins el setmanari dels taulells ens imjta a nosaltres, bromejant y senyalant el fet com una evolució cap a ells, a conseqüència de les seves campanyes insípides, diguentelhi al ensemps a n'aquells senyors, que aviat serán uns acérrims partidaris de la confraria *Veniu Olotin Tontos*.

Avis

A vinentém a nostres subscriptors de fóra, que fosquin el favor de puginar els sis rals de subscripció, y si no ho fan dessegida els hi retirarem l'envio, l'amistat y la protecció.